

Posudek bakalářské práce

Martina Kolářová, *Podmínkové souvětí v italštině ve srovnání s češtinou*, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2013, 42 stran.

Bakalářská práce Martiny Kolářové se zabývá podmínkovým souvětím v italštině a částečně i jeho překlady do češtiny (na základě dat čerpaných z paralelního korpusu *InterCorp*). Cílem práce je popis jednotlivých typů podmínky (reálná, možná, ireálná), její morfologické a syntaktické realizace (a již zmíněné stručné srovnání s češtinou).

Text je rozdělen do pěti hlavních kapitol. V první se autorka pokouší nastínit základní pojmy (např. obecný logický rámec, který realizaci podmínkových vět zakládá), ve druhé nastiňuje obecnou typologii podmínkových souvětí. Třetí kapitola se věnuje tvoreni podmínkových souvětí v italštině, čtvrtá se pak zabývá češtinou. Pátá kapitola je praktickým rozbohem některých příkladů, nalezených v paralelním korpusu *InterCorp*. Pro tuto praktickou část si diplomantka vybrala pouze tři slovesa (*avere, andare, prendere*) a omezila se na 3. os. sg./pl. ve všech formách po spojce *se*. Dostala tak sice omezený, ale pro potřeby stručné exemplifikace snad dostatečný počet příkladů.

Jak je patrné, práce má jasnou strukturu i přehledné rozvržení. Pokud jde o metodologii, není zcela zřejmé, na základě jakých kritérií byla vybrána výše uvedená slovesa – autorka naznačuje (na s. 31–32), byť v poměrně nejasné formulaci, že tato selekce je věcí „kapacity“.

K některým konkrétním pasážím mám však jisté výhrady. Jsou dvojího druhu. Za první je to vlastní autorčin komentář či vysvětlení daného jevu, jež je mnohdy velmi povrchní, nepodložené a někde zcela nadbytečné. Za druhé je někde i formální povaha předkládané práce na hranici přijatelnosti – mám na mysli zejména její jazykovou stránku. K oběma aspektům se teď vyjádřím o něco detailněji.

1) Hned na s. 7 lze tušit, že autorka nemá zcela jasno v základních gramatických kategoriích, o kterých bude psát. Tvrdí zde totiž, že italština je problematická zejména v oblastí slovesných časů, z nichž je „velmi obtížný zejména slovesný způsob – konjunktiv.“ Slovesný způsob však není slovesný čas.

2) Na s. 8 hovoří o tom, že jí v závěru práce bude zajímat především množství výskytů nalezených překladů, ale praktická část je ve skutečnosti jen ukázkou některých výskytů (což je samozřejmě dobře; o kvantitativní analýzu zde nejde ani jít nemůže).

3) Na s. 10 první dva odstavce říkají v podstatě totéž – a problém tohoto nepříjemného opakování se týká mnoha míst.

4) Na s. 11 narážíme na první z nespočtu formulačních neobratností: „K přiblížení těchto konstrukcí jsou přiblíženy i pojmy souvětí, (...)“.

5) Na s. 12 je pasáž o parataxi a hypotaxi, o periodě atd. Celý odstavec je však velmi zmatený, chybí tu jakákoli opora v sekundární literatuře.

6) Na s. 15 je nesrozumitelná formulace, podle níž „(...) se snadněji provádí zmiňovaná jazyková tvorba.“

7) Na s. 17 je jedna z oněch vět, které bych označil za zcela zbytečné, neboť je přece základním parametrem práce (je mj. uvedena v úvodním čestném prohlášení autorky): „Pro zpracování takového tématu je nutné najít si literaturu, ze které budeme čerpat (...)“.

8) Na s. 18 nacházíme podivný doslovný překlad „Jestli bude pokračovat v pršení“. Nerozumím tomu, na základě jakých kritérií považuje autorka některé překlady za doslovné, jiné nikoli.

9) Na s. 19 dole je řeč o kondicionálu minulém, ačkoli všechny komentované příklady obsahují kondicionál přítomný.

10) Na s. 21 hovoří autorka o tom, že v češtině slovo „býval“ se už nepožívá, a proto ho dává do závorky. O toto slovo ale nejde, jde o to, že uváděné příklady obsahují konkrétní formu kondicionálu minulého v češtině – a ten je obecně na ústupu, nikoli jedno „slovíčko“ (takže obě podmínky morfologicky zajišťuje kondicionál přítomný). Mimoto není zcela přesné uvádět „býval“ jako základní exponent kond. minulého, neboť je to jen jedna z dvou možných forem (*byl bych přišel – býval bych přišel*), a tvar *byl bych býval přišel* je pravděpodobně jen zesílená, redundantní podoba kond. minulého, nikoli předminulého, jak o tom už v r. 1980 psala E. Macháčková v časopise *Naše řeč* (<http://nase-rec.ujc.cas.cz/archiv.php?art=6175>).

11) Na s. 28 je opět poněkud závadějící formulace, pode níž jsou gramatiky kvalitní metodou, jak pochopit řeč.

12) Na s. 31 je již zmíněná pasáž, kde autorka naznačuje, že díky paralelním korpusům můžeme nahlédnout do „problematiky kapacity, tedy kolik možných výskytů (...)“. Co je zde míněno kapacitou? Frekvence?

13) Na s. 32 se objevuje další z mnoha těžkopádných vět, která prozrazuje velmi zvláštní kompetenci v rodném jazyce: „Zkoumání takové kvantity by naplnilo značný počet času a v důsledku není účelné.“

14) Podobně jazykově velmi slabé je i italské résumé, v němž se vyskytuje mnoho chyb (morfologické – např. *l'altre opere*; syntaktické – např. nesrozumitelné souvětí „...*nello studio della lingua italiana l'unità sintattiche creano un capitolo piuttosto complicato in quale entra nel suo specifico dei loro modi verbali, dei tempi e la concordanza dei tempi.*“).

Jak je patrné z uvedených připomínek, výhrad či otázek, nelze považovat bakalářskou práci Martiny Kolářové za zcela zdařilou. Základní cíl práce, který byl v úvodu vytyčen, sice autorka jistě naplnila, ale v konkrétním zpracování se dopustila poměrně vážných pochybení. Její práci k obhajobě doporučuji, ale nemohu ji hodnotit lépe než jako **dobrou**.

V Českých Budějovicích dne 3. ledna 2014

.....
doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.
vedoucí bakalářské práce